

Chương 09

Quỷ Phủ Biệt Cung

nàng quỳ xuống, mặt hướng vào chiếc ngân bài, vừa kinh vừa hận, lẩm nhẩm: Thấy Công Chúa biết khuất phục trước ngân bài. Ma Nương nguôi giận phần nào, bèn thấp giọng bảo:

- Lão muốn Công Chúa về cung!

Thực ra, Công Chúa bị chạm tự ái quá nhiều, khi Ma Nương dùng ngân bài uy hiếp nàng, nàng càng giận hơn nữa là chiếc ngân bài lại trong tay kẻ đã hãm hại nàng từ bấy lâu nay, một kẻ thuộc hạ, tùy sai, nàng lạnh lùng hỏi tiếp:

- Nếu tôi không về cung thì sao?

Ma Nương giật mình, bà bất bình đến dựng đứng mớ tóc bạc, đáp:

- Lão nô thọ lãnh chiếc ngân bài này, là phải tuân hành lệnh của phu nhân, chứ chẳng phải do ý riêng của lão nô đâu. Nếu Công Chúa đừng bao giờ nhắc lại việc xưa đó, thì lão nô còn muốn làm gì hơn cho Công Chúa phải hận.

- Ma Nương tưởng rằng nếu tôi không thuật cho hần biết, rồi hần sẽ vĩnh viễn không biết sao?

Đột nhiên, nàng quay sang Độc Cô Thanh Tùng cao giọng thốt:

- Độc Cô Thanh Tùng, nếu người muốn hiểu rõ việc đó, cứ đến hỏi Lục Vũ Lệnh Chủ, nơi phía Tây Thiên Mục Sơn.

Độc Cô Thanh Tùng, chứng kiến cuộc tranh biện giữa Ma Nương và Công Chúa, chàng không hiểu tại sao một người muốn nói, một người lại ngăn cản, có điều chàng chắc chắn là việc xa xưa đó hần phải có liên quan ít nhiều đến chàng. Chàng động tính hiếu kỳ, hỏi:

- Tôi muốn tìm đến Lục Vũ Lệnh Chủ, Lệnh Chủ...

Chàng chưa tỏ tròn ý, Ma Nương căm giận hét to:

- Công Chúa cố ý bất tuân lệnh bài của phu nhân phải không? Lão nô yêu cầu Công Chúa về cung ngay, để phu nhân định đoạt.

Bà bước tới, toan dìu Công Chúa rời đi.

Công Chúa bước chân chập choạng theo bà, trông vào tình hình nàng, Độc Cô Thanh Tùng thấy nàng chưa được thuyền giảm thương thế phần nào, mặc dầu nàng đã uống hết bảy viên thuốc.

Chàng bất nhẫn, can thiệp với Ma Nương liền:

- Cô nương thương thế còn trầm trọng, làm sao đi được mà bà bức bách quá như thế?

Ma Nương tánh nóng như lửa cháy, chàng biết rõ điều đó, tuy vậy chàng vẫn nói lên ý nghĩa của mình, mặc bà ta phát tác thế nào tùy ý, nhưng lạ lùng thay, bà không lộ vẻ giận dữ, trái lại bà còn ôn tồn đáp:

- Nơi đây còn thuộc địa phận Đại Bàn Đơn, vùng ảnh hưởng của Cửu Long Đàn Huyết Ma Bang, Công Tử không nên lưu luyến mãi, mình nên rời đi càng sớm càng có lợi.

Bà tiếp nối với vẻ tha thiết:

- Vừa rồi, Công Tử thốt những lời có xúc phạm đến Xích Diệp Phu Nhân, rất có hại cho Công Tử, nếu Công Tử biết thương lượng phần nào, thì đừng bao giờ đòi hỏi nàng phải thuật lại việc đó. Những lời chí tình này Công Tử hãy lưu ý cho tôi, tôi xin tạm biệt vậy.

Thốt xong, bà ta đưa tay tả bế xốc Công Chúa lên, chân nhảy vọt một phát, đã xa ngoài ba trượng.

Nghe nói đến Xích Diệp Cung, Độc Cô Thanh Tùng kinh nghi, chàng cao giọng gọi với:

- Ma Nương! Bà khoan đi, xin cho tôi biết địa chỉ Xích Diệp Cung, để tôi còn đến bái kiến Xích Diệp Phu Nhân.

Ma Nương vẫn không dừng bước, vừa bay đi, vừa quay đầu lại, đáp:

- Muốn gặp phu nhân, không phải là việc dễ dàng đâu, đừng tưởng...

Chỉ vài cái nhảy nữa, Ma Nương lẫn Công Chúa đã khuất mình trong bóng đêm mờ.

Còn lại một mình bên cạnh bờ suối, Độc Cô Thanh Tùng mơ màng suy nghĩ, chàng cảm thấy Hồng Y thiếu nữ có mỹ ý với chàng rõ rệt, chỉ vì Ma Nương ngăn trở nàng tỏ lộ một

việc mà chàng chắc chắn là có liên quan đến mình, nếu không có chiếc ngân bài thì Ma Nương làm gì mà bức bách nàng được? Chàng sẽ được biết những điều quan trọng vô cùng, nhưng xem ra Ma Nương cũng không có ác ý với chàng, bất quá bà vì một lý do nào đó nên không thể để cho công chúa tường thuật việc hai mươi năm trước cho chàng nghe đầy thôi.

Lý do?

Dĩ nhiên, hiểu được lý do đó rồi, thì bao nhiêu bí mật mà chàng đang tìm hiểu sẽ không còn nằm trong bóng tối nữa.

Chàng cất bước đi dọc theo bờ suối, không vội vàng, không hấp tấp, ung dung như người vô sự, nhưng bên trong tâm tình nhiều ý niệm đang vờn lên tạo thắc mắc cho chàng không ít.

Chàng nhớ đến đại thúc Liệt Mã Cuồng Đanh không biết hiện giờ đại thúc ra sao, chàng không quên lời mách của lão phụ cụt tay đầu vấn khăn xanh, bảo rằng đại thúc hiện tại vẫn được an lành như thường, chàng không cần phải lo ngại cho người nữa cả. Tuy vậy, chàng có thể hoàn toàn tin tưởng vào lời của bà ta được chăng?

Vấn đề quan trọng và khẩn thiết hiện tại của chàng là tìm lại con Hồng Vân Cái Tuyệt đã bị bọn bang đồ Huyết Ma Bang bắt đi.

Cứ theo lời một bang đồ của phân đường Huyết Ma Bang tại phân đường thì Long Mã đã được đưa về Bàn Long Bảo, nơi Cửu Long Thần Ma đặt Cửu Long Đàn. Chàng biết rõ vào Bàn Long Bảo là vào long đàm hổ huyệt, nguy hiểm vô cùng, nhưng nếu không mạo hiểm thì làm sao tìm lại được Long Mã? Hơn nữa, làm sao chàng dò thám tin tức của đại thúc? Còn cái việc đến Tây Thiên Mục Sơn, hội kiến với Lục Vũ Lệnh chủ, chàng phải làm sao? Đi nơi nào trước?

Bỗng nhiên, chàng nảy sanh ý nghĩ:

- Bàn Long Bảo là Cửu Long tổng đàn, tổ chức dĩ nhiên là khoáng đạt, nhân vật phải đông, nếu ta liệu cách trà trộn, đột nhập vào nội địa chen lẫn với bọn bang đồ, chúng dễ gì trong một sớm một chiều lại phát giác ta ngay?

Với ý niệm đó, Độc Cô Thanh Tùng hân hoan ra mặt, chàng liền dành thời gian còn lại trong ngày để tìm một bang đồ Cửu Long Đàn, đoạt lấy vừa y phục vừa tín hiệu đầu lâu thêu nơi chéo áo bằng móng tay.

Độc Cô Thanh Tùng lập tức rời sơn khu Đại Bàn, đi suốt ngày đó đến chiều chàng đã đặt chân vào thị trấn Tiên Cơ, tìm quán trọ. Nằm trên giường, chàng trăn trở mãi, cố nhắm mắt mà không thể nào thành giấc. Chàng nghĩ mãi không biết phải làm cách nào vào lọt được Bàn Long Bảo.

Đến đầu canh hai, Độc Cô Thanh Tùng đang mông lung mơ màng, nửa ngủ nửa thức, bỗng nghe bên ngoài như có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, ba phát. Chàng nhón chân bước xuống giường, tiến đến sát khung cửa sổ, chàng thăm hần học:

“Dáng hặn cho bọn Huyết Ma Bang này, mình xuất hiện ở đâu là có mặt chúng ngay ở đấy liền!”

Cùng lúc ấy, bên ngoài lại khẽ vang lên ba tiếng gõ cửa kế tiếp, rồi có giọng nói quen quen nổi theo:

- Phải Độc Cô Công Tử trong phòng này chẳng?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, chàng thăm hỏi ai lại biết chàng ở đây, mới đến đây mà tìm liền?

Chàng moi ký ức, cố tìm một giọng nói tương tự, chàng sức nhớ ngay ra chính là giọng nói của Ma Nương, nên đáp lại rất khẽ:

- Tôi đây, Độc Cô Thanh Tùng đây, phải Ma Nương đó chẳng? Ma Nương chưa trở về Xích Diệp Cung sao? Có việc gì lại nửa đêm nửa hôm tìm tiểu sanh như thế này? Mời Ma Nương vào trong này đàm đạo.

Ma Nương đáp:

- Vào hay không, chẳng quan hệ gì. Tôi đến đây giờ này hẳn nhiên là phải có chút việc yêu cầu Công Tử giải thích hộ, Công Tử nghĩ sao?

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, đoạn đáp:

- Ma Nương trước hết hãy cho tiểu sanh này biết, Ma Nương đến đây với tư cách thân hay thù?

Ma Nương đáp:

- Đêm nay thì thân, còn ngày sẽ đến thì chưa biết ra sao mà nói trước được.

- Được rồi, vậy Ma Nương hỏi đi.

- Độc Cô Công Tử, tôi biết rõ Công Tử không phải là người mười năm trước đây đã đoạt huyết khâm của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân trên Thiên Sơn, người đó là Liệt Mã Cuồng Sanh, dĩ nhiên là phải cao niên hơn Công Tử nhiều. Chẳng hay Công Tử học được Cửu Âm Thần Công của Đông Hải Kỳ Tẩu trong trường hợp nào?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Việc đó rất đơn giản, nếu tiểu sanh không là Liệt Mã Cuồng Sanh, thì vũ công này phải do Liệt Mã Cuồng Sanh truyền dạy.

Ma Nương kêu lên:

- A! Độc Cô Công Tử, còn Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân nói về huyền công gì?

- Thì ra Ma Nương đến đây chỉ vì việc đó?

Chàng dừng lại một chút, đoạn tiếp nói:

- Ma Nương, tiểu sanh thành thật cho Ma Nương biết rằng Đại Mạc Dị Nhân không có lưu lại tuyệt nghệ nào cả, vì vậy tôi không biết ông ấy luyện được huyền công gì. Bất quá, theo lời Cửu Long Thần Ma, thì Đại Mạc Dị Nhân là một nhân vật nào đó của Quỷ Phủ Biệt Cung vậy thôi.

- A! Công Tử nghe nói như thế à? Chắc không thể dựa vào đấy...

Bên ngoài im lặng một lúc, Độc Cô Thanh Tùng tưởng đâu Ma Nương đã đi rồi, chàng nghĩ rằng cái lão phụ Ma Nương này vô cùng kỳ quái, bà hỏi những việc xa xưa ấy để làm gì? Nhưng Ma Nương chưa đi, bà cất tiếng hỏi tiếp:

- Độc Cô Công Tử, đột nhiên tôi nghĩ đến một việc, Công Tử bảo rằng Đại Mạc Dị Nhân không lưu lại một tuyệt nghệ nào, vậy chiếc Y Khâm Huyết Thơ của ông ấy có diệu dụng gì?

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm khó nghĩ quá, chàng đoán không biết có nói thật việc ấy cho Ma Nương biết chẳng? Chàng nghĩ:

“Ma Nương xem ra muốn tìm hiểu về Đại Mạc Dị Nhân lắm. Bà có ý đó hẳn nhiên là bà phải có lý do, bà cho biết là bà không phải là kẻ thù của mình, thì tỏ thật cho bà biết liệu cũng chẳng sao...”

Nghĩ vậy, chàng liền lên tiếng:

- Chiếc Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân là một bức huyết đồ, trên bức đồ đó không có một chữ nào hết.

Ma Nương kêu lên:

- A! Độc Cô Công Tử, cho tôi vào với!

Thốt xong, Ma Nương không đợi Độc Cô Thanh Tùng nói gì, xô cánh cửa nhảy vút vào trong.

Thoạt nhìn bà, Độc Cô Thanh Tùng thấy vẻ hân hoan trên gương mặt phôi lò lộ. Chàng khép chặt cánh cửa lại, đoạn thốt:

- Ma Nương hãy ngồi xuống đi, mình nói chuyện thong thả hơn. Tôi có cảm tưởng rằng câu chuyện hãn quan trọng lắm.

Ma Nương giương tròn đôi mắt nhìn trừng trừng Độc Cô Thanh Tùng không chớp, đôi mắt bật một ánh sáng kỳ quái, thần bí, gây hoang mang cho chàng không ít.

Chàng lặp lại lần nữa:

- Ma Nương ngồi đi chứ, việc gì cứ nói đi, đừng ngại.

Nhưng lạ lùng thay, Ma Nương không dám ngồi, bà cất giọng thản nhiên thốt:

- Ma Nương đâu dám ngồi cùng Công Tử! Công Tử có thể cho tôi xem chiếc Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân không?

Thấy bà cứ tha thiết mãi về Đại Mạc Dị Nhân, Độc Cô Thanh Tùng dăm ra nghi ngờ bà có liên quan gì đến Đại Mạc Dị Nhân. Tuy nhiên, chàng nghĩ rằng bà đòi xem chiếc Y Khâm Huyết Thơ là hơi quá đáng, dù chàng có cảm tình với bà bao nhiêu đi nữa, chàng không thể dễ dãi như thế được.

Chàng tỏ ý không được vui đáp:

- Ma Nương! Điều bà yêu cầu, tiểu sanh xem có phần quá đáng...

Ma Nương vốn tóng nánh như lửa, động một tí gì là bà phát tác lên liền, song trong trường hợp này, bà trầm tĩnh ôn hòa vô cùng, và bà tỏ vẻ tôn kính Độc Cô Thanh Tùng như hàng trên.

Bà đáp ứng thốt:

- Ma Nương tôi biết là hỏi như thế có phần nào quá đáng, song nghĩ rằng việc đó có liên quan đến kiếp vận vũ lâm, hơn nữa, sự hưng vong của Quỷ Phủ cũng liên hệ với việc đó, bắt buộc Ma Nương tôi phải vô lễ với Công Tử.

Độc Cô Thanh Tùng không hiểu nổi bà ta nghĩ thế nào, mà dù rằng việc đó có liên quan đến vũ lâm, chứ liên quan đến Quỷ Phủ, chàng mang máng hiểu rồi, bởi Cửu Long Thần Ma có tỏ lộ cho chàng biết là võ công của Đại Mạc Di Nhân là tuyệt học của Quỷ Phủ Biệt Cung.

Chàng hỏi:

- Ma Nương hãy đem sự tình nói cho tôi hiểu trước đi, để tôi còn liệu xem có thể chấp thuận lời Ma Nương yêu cầu hay không, bởi điều này rất trọng đại đối với tôi.

Chàng cao giọng tiếp nói:

- Nhưng Ma Nương đừng mong gạt tôi để đoạt chiếc Y Khâm Huyết Thơ được đâu nhé. Tôi bảo trước như thế ấy là vừa.

Ma Nương điểm nụ cười quả quyết, đáp:

- Được, tôi sẽ thuật cho Công Tử nghe.

Rồi, bà kể:

- Năm mươi năm trước, có một nhân vật mang tước hiệu là Lệ Quỷ Thượng Nhân, nhân vật đó là một tay cực tà, tà còn hơn thứ quỷ ma thật sự. Lão đó luyện được tuyệt học Quỷ Phủ Âm Công đạt đến giới cảnh siêu nhân ảo hoá, lão bất chấp phải hay trái, lão muốn làm gì thì tùy ý làm ngay, không cần phân biệt thiện ác, không cần hiểu đến hậu quả lợi hay hại, lão giết người không đếm, trên giang hồ lúc đó, nghe nói đến Lệ Quỷ Thượng Nhân thì ai ai cũng hồn phi phách tán, không ai dám cho lão thấy mặt.

- Mãi đến thời gian sau, bỗng nhiên Lệ Quỷ Thượng Nhân thay đổi tánh tình, lão như tỉnh ngộ những việc làm phi nhân nghịch đức, lão trở thành một chánh nhân quân tử. Nghe đâu, lão gặp một vị tăng, điểm hoá cho lão nên lão thấy nẻo ác đường thiện mà hồi đầu, lão có ba vị đệ tử, cùng luyện được huyền công siêu đẳng như lão. Lão đem ba vị đệ tử đó, nhốt vào Quỷ Phủ Biệt Cung, lão phao truyền rằng ba người đó không phải là môn đồ của lão.

Quỷ Phủ Biệt Cung cửa đóng then cài từ đó.

Lệ Quỷ Thượng Nhân tuyên bố rằng, ngày sau, ai mở được Quỷ Phủ Biệt Cung, người đó mới chính là đệ tử chân truyền của lão. Người đó sẽ thay lão, dẫn dắt tất cả môn đồ Quỷ Phủ vào con đường chánh đạo.

Lệ Quỷ Thượng Nhân rời Quỷ Phủ Biệt Cung ra đi, mấy mươi năm qua rồi mà lão không hề trở lại.

Ngày lão ra đi, tính đến nay độ trên năm mươi năm rồi.

Độc Cô Thanh Tùng cho là một việc hết sức kỳ dị. Chàng nghĩ:

“Có lẽ Ma Nương nghe lời Cửu Long Thần Ma nói làm sao đó, rồi hoài nghi Đại Mạc Di Nhân là Lệ Quỷ Thượng Nhân xưa kia, và chiếc Y Khâm Huyết Thơ mà chàng hiện có, chắc chắn là chìa khoá mở Quỷ Phủ Biệt Cung, bằng vào bức hoạ đồ chỉ rõ đường đi nước bước.”

Chàng nghĩ vậy thôi, chàng không quả quyết lắm, vì có chứng tích nào làm hậu thuẫn cho sự quả quyết đâu?

Rồi chàng nghĩ tiếp:

“Nếu đúng là chiếc Huyết Khâm của Đại Mạc Di Nhân là chiếc chìa khoá mở Quỷ Phủ Biệt Cung, thì chàng là môn đệ chánh tông của Lệ Quỷ Thượng Nhân?”

Chàng nhận thấy sự việc càng lúc càng hiện ra trọng đại vô cùng, bởi ba vị đệ tử của Lệ Quỷ Thượng Nhân hiện còn bị giam cầm tại Biệt Cung, toàn là những tay danh phù kỳ thực, họ có bản lãnh kinh hồn, ngang tài với Lệ Quỷ Thượng Nhân, thì làm sao thu phục họ được mà mong họ quy tùng dưới mạng lệnh chàng?

Chàng khẽ cau mày hỏi:

- Ma Nương thấy thế nào mà bảo rằng sự kiện đó có quan hệ đến võ lâm?

Ma Nương buồn thắm đáp:

- Huyết Ma Bang hoành hành thiên hạ. Cửu Long Thần Ma xưng chủ Cửu Long Đàn, Công Tử cũng thừa hiểu Cửu Long Huyền Công lợi hại thế nào. Nhưng một lão dù có chuyên luyện tinh vi đến cách nào, cũng không đáng ngại lắm, chứ như chín vị đệ tử Cửu Long Đàn luyện được Cửu Long Huyền Công rồi, thì tôi chỉ sợ trong thiên hạ không còn người địch lại họ.

Ma Nương tỏ vẻ lo sợ ra mặt. Bà trầm ngâm một lúc lâu rồi tiếp nói:

- Như vậy, có phải là võ lâm sẽ trải qua hồi đen tối vô thời hạn nếu Huyết Ma Đang thống trị giang hồ không? Muốn chống lại chúng, chỉ còn có cách là làm sao ngay từ bây giờ, có người chuyên luyện Âm Công của Quỷ Phủ, vì Cửu Long Huyền Công chỉ kỵ có Quỷ Phủ Âm Công thôi.

Bà kết luận:

- Công Tử đã thấy liên quan giữa Quỷ Phủ và võ lâm chưa?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Ma Nương có chắc là Âm Công Quỷ Phủ sẽ thắng Cửu Long Huyền Công không? Bằng cớ là chính Ma Nương luyện Huyền Công đó mà còn thất bại dưới tay Cửu Long Thần Ma, huống chi đối với tất cả chín vị đệ tử Cửu Long Đàn?

Ma Nương thoáng bưng vẻ thẹn, đáp:

- Tôi, tôi không phải là đệ tử chánh thức của Lệ Quỷ Thượng Nhân, tôi chỉ là bào muội của vị đại đệ tử của Quỷ Phủ thôi. Bất quá những gì tôi thi triển, đều do học lóm, chứ có được thực tập chân truyền đâu mà đem so sánh với Cửu Long Thần Ma?

Đến đây, Độc Cô Thanh Tùng mới nhận thấy vì sao Ma Nương thiết tha với chiếc áo của Đại Mạc Dị Nhân, và lý do nào Ma Nương hết lòng cung kính chàng. Ma Nương tin tưởng chiếc áo kia với bức hoạ đồ sẽ là chìa khoá mở Biệt Cung, hiển nhiên chàng là truyền nhân chánh thức của Lệ Quỷ Thượng Nhân, là giáo chủ Quỷ Phủ rồi, nên bà ta không dám khinh thường.

Chàng không còn nghi ngại Ma Nương có hoài bão đã tâm với chàng nữa nên cho tay vào mình lấy chiếc Y Khâm Huyết Thơ của Đại Mạc Dị Nhân ra, trao cho Ma Nương.

- Ma Nương xem đây!

Ma Nương hết sức trân trọng, hai tay đưa ra đón lấy chiếc áo, như đón một thần vật.

Bà xem tới xem lui một hồi, đột nhiên reo to:

- Công Tử đúng là truyền nhân chánh thức của Lệ Quỷ Thượng Nhân rồi đó! Không còn chối cãi gì nữa!

Bà thốt xong, tâm tư xúc động thế nào mà bỗng nhiên bà oà lên khóc, bà khóc thành tiếng như không biết mình đã già nua rồi, những biểu lộ tâm tình như thế không còn hợp cảnh nữa.

Bà khóc to đến nỗi kinh động cả toà khách điểm lúc đó đang chìm trong giấc say nồng. Những khách trọ vô cùng kinh ngạc, họ tự hỏi có việc gì xảy ra, họ nhón nháo lên.

Độc Cô Thanh Tùng bức quá, chàng quát khê:

- Ma Nương, đêm hôm khuya khoắc, khóc như thế thì còn ai chịu được với mình?

Ma Nương nghe lời, lau vội ngăn lệ, thốt:

- Công Tử, tôi tìm Lệ Quỷ Thượng Nhân suốt mấy mươi năm qua, tưởng chừng như kiếp này không còn được tin tức gì của Thượng Nhân nữa, và... bào huynh của tôi thì vĩnh viễn tôi không mong gì gặp lại, thế mà, đêm nay, tôi lại may mắn thấy niềm hy vọng kia có thể thành, dù Ma Nương tôi có chết đi cũng vui mà nhắm mắt về lòng đất vậy.

Thốt xong, bà bước tới một bước, quỳ xuống trước Độc Cô Thanh Tùng, cúi đầu làm lễ ba lượt, bà ta cất tiếng:

- Ba tháng sau, Ma Nương này xin chờ công tử bên suối Phi Long, trên Huỳnh Sơn, hiện tại thì xin bái biệt Quỷ Phủ Biệt Cung truyền nhân Độc Cô Công Tử.

Bà đứng lên, toan vượt qua cửa sổ ra ngoài, bỗng nghe tiếng cười “cách cách” vang lên, bà nổi giận, mớ tóc bạc dựng đứng lên, vận dụng kinh lực vào tay phóng một chưởng làm cho tấm vách ngăn đôi nhà vỡ vụn ra từng mảnh.

Lập tức, bà phi thân vọt qua bên kia, gặp hai tên Hắc Y Nhân đang ôm đùn đống với nhau, chúng còn lộ vẻ sợ hãi ra mặt.

Ma Nương không hỏi han gì cả, cử chưởng tung ra một kinh đạo, ngay thiên linh cái một tên, một tiếng “bốp” vang dội, tên Hắc Y Nhân đó không kịp rú, đầu lâu tan vỡ, óc bắn tung toé.

Ma Nương sắp sửa tung tiếp một chưởng kết liễu luôn tên thứ hai, song vừa lúc đó Độc Cô Thanh Tùng đã sang đến nơi vội ngăn lại:

- Ma Nương hãy thông thả...

Chàng khê đưa tay ra, một đạo chỉ phong lướt nhẹ tới, điểm vào huyệt của tên Hắc Y Nhân, chàng nghe tiếng động bên ngoài, day đầu lại thấy chủ nhân khách sạn cùng hai tên công sai đang từ xa chạy đến.

Độc Cô Thanh Tùng hoang mang lo ngại, vội gọi Ma Nương:

- Chạy đi, ba tháng sau tôi sẽ y lời đến chỗ hẹn, khách điểm này kể từ giờ phút này tôi cũng không còn lưu lại được nữa, vậy mình chia tay nhau tại đây thôi. Ma Nương vì tôi, chuyển một lời vãn an công chúa nhé.

Ma Nương cười lên ghê rợn, cái ghê rợn đó dĩ nhiên là đối với bọn Hắc Y Nhân chứ không phải đối với Độc Cô Thanh Tùng. Bà thốt:

- Công Tử bảo trọng!

Chiếc áo màu tía vừa phát khế, thân hình Ma Nương đã thành cái bóng sẫm vút qua cửa sổ, mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng chẳng chậm trễ, gom góp mấy món cần dùng của chàng, xong bế xốc tên Hắc Y Nhân, phóng mình qua cửa sổ, nhảy vọt lên mái nhà, chuyển nhanh trên nóc phố, rời khỏi thành Tiên Cư.

Chạy đi một lúc, chàng đến một cụm rừng, dừng chân lại, đặt tên Hắc Y Nhân xuống điểm huyết cho hắn tỉnh lại, đoạn cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Người biết ta là ai không?

Hắc Y Nhân kinh sợ đáp:

- Liệt Mã Cuồng Sanh!

Độc Cô Thanh Tùng “hừ” lạnh:

- Đã biết Liệt Mã Cuồng Sanh, sao còn dám theo dò hành tung?

Tên đó run sợ:

- Đàn chủ ra lệnh, không theo thì chỉ có về châu diêm chúa.

Tuy hắn tỏ vẻ sợ sệt ra mặt, song hắn có chủ trương rồi, ngay từ lúc hắn tỉnh lại.

Hắn vừa đáp lời Độc Cô Thanh Tùng, vừa cho tay vào mình mò mò.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm:

“À, tên này cũng to gan đấy chứ! Trước mặt ta mà hắn dám dờ trò quỷ, không sợ chết! Để xem hắn sẽ làm sao.”

Chàng nhìn kỹ, thấy nơi ngực của hắn nhúch nhích, cộm cộm vật gì như một con gà, thoát đầu chàng không để ý đến, giờ thì thấy rõ lồ lộ.

Chàng hỏi:

- Gặp ta, đêm nay ngươi muốn gì?

Tên Hắc Y Nhân không đáp, đột nhiên hấn rút tay ra, phóng nhanh lên không trung một vật gì xám xám, xong hấn cao giọng, thốt:

- Liệt Mã Cuồng Đan, người muốn hành động ta cách nào tùy người, đừng hỏi vô ích!

Trông thấy hấn thả nhanh một con bồ câu xám, chàng không còn chần chừ, vội nhún chân nhảy vút theo, bắt kịp con chim, chàng từ từ đáp xuống đất, sôi giận quát:

- Ta không thể nào tha cho người được!

Một ngón tay đưa ra, một đạo chỉ phong lao vút tới, tên Hắc Y Nhân rú lên, văng trán của hấn bị chỉ phong xuyên thủng, máu vọt ra, tuôn ướt mặt.

Hấn chết liền.

Chàng nhìn xác chết, nghĩ:

“Bọn bang đồ Huyết Ma Bang, tên nào cũng thế, dù biết phải chết đến nơi cũng không hề nao núng, vẫn thi hành nhiệm vụ vẹn toàn. Tại sao chúng lại hy sinh một cách cuồng tín đến như thế chứ? Không lẽ chúng trung thành đến nỗi tên nào cũng có thể chết thay cho bang chủ? Thật đáng sợ cho lối dùng người tinh quái của Huyết Ma Bang.”

Chàng nhìn con chim trong tay, bỗng một ý niệm phát sanh, thầm tính:

“Nếu mình giả ra tên này, đột nhập vào nội địa của Cửu Long Thần Ma, trong một lúc bất ngờ, chúng không thể nào truy ra là ai.”

Chàng khoái trá với ý niệm đó, chàng rít lên:

- Cửu Long Thần Ma! Từ nay Bàn Long Bảo của người sẽ không còn an ninh nữa vậy! Ha ha! Ha ha!

Độc Cô Thanh Tùng cởi bỏ bộ y phục đen của tên bang đồ, mặc vào cho mình, sửa lại cách vấn tóc cho giống y như đầu hấn, xong, lấy mảnh giấy nhỏ, dùng một cọng cây nhúng vào máu tươi của hấn, viết mấy giòng chữ: "Báo cáo cùng Đàn chủ, vào giờ Ngọ ngày mai, Liệt Mã Cuồng Đan sẽ đến Cửu Long Đàn".

Vấn mảnh giấy quanh một chân con bồ câu xám, cột giây chắc chắn, chàng buông con chim cho nó bay bổng lên không, nhìn theo bóng con chim mất hút phương trời cao, chàng điểm một nụ cười tự thốt:

- Ngày mai thì người sẽ gặp nhiều sự lạ!

Người đây, có thể chàng ám chỉ vào mình, mà cũng có thể chàng ám chỉ vào Cửu Long Thần Ma, một chương trình hoạt động được phát hoạ với những tiết mục đại cương, còn lại thì tùy theo diễn biến của sự việc và biến chuyển bất ngờ mà định cơ hành sự.

Triển khai thuật khinh công, Độc Cô Thanh Tùng hướng về Đại Bàn Sơn tiến tới.

Đến đầu canh tư, chàng đã lọt vào khu ảnh hưởng của Đại Bàn Sơn.

Một vùng rộng lớn bao la, núi đồi trùng trùng điệp điệp, còn biết Bàn Long Bảo dựng ở phương nào.

Chàng vận dụng nhãn lực, đưa ánh mắt nhìn quanh bốn phía, nhận định sơn hình địa thế, thấy xa xa một ngọn cổ thụ cao ngất mây xanh, trơ trọi một mình, không nhập vào rừng cây nào cả.

Cổ thụ độc lập giữa núi non, rừng rậm như một tướng lãnh giữa ba quân uy nghi, đạo mạo, nói lên một ý chí kiêu hùng bất khuất, cao ngạo hiên ngang.

Độc Cô Thanh Tùng ví mình như cây đó, nó độc lập giữa Đại Bàn Sơn cũng như chàng đơn thân độc lực giữa Đại Bàn Sơn, nó hiên ngang trong bão núi mưa rừng, như chàng thử thách với mọi hiểm nguy nơi Bàn Long Bảo.

Chàng đến gốc cây đó, ngồi xuống mất dưỡng thần, định chờ đến sáng ngày, tìm xem căn cứ Cửu Long Đàn nằm về hướng nào.

Chỉ trong thoáng mắt, tâm tư chàng bình lặng, trí định thần, thanh khí tịnh, thính giác và nhãn quang minh mẫn như thường.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng chân người từ xa đi đến, càng phút càng rõ hơn, lớn hơn.

Rồi chàng nghe có tiếng thì thầm nói chuyện.

Một giọng già nua vang lên:

- Lão đệ! Ba đêm nay, chúng mình đã tìm kiếm khắp vùng Đại Bàn Sơn mà không thấy một cọng Dạ Minh Thảo. Lão đệ nghĩ sao, tại đây chắc gì có loại cỏ ấy không?

Một giọng nói khác, cao vang hơn, hùng tráng hơn, đáp lại:

- Phong huynh làm gì nóng nảy thế! Phải kiên nhẫn chứ! Thế nào Huyết Bút Tú Tài này cũng trả lại cho Phong huynh một Hàn Ba Kiếm Khách đầy đủ phong độ của ngày xưa mà! Yên chí đi!

Người đó cười mấy tiếng, để chấm câu mà cũng để gieo niềm tin mạnh cho đối tượng. Độc Cô Thanh Tùng giật mình kinh ngạc. Chàng nghĩ:

"Vị nào đó tự xưng là Huyết Bút Tú Tài, có phải là Huyết Bút, một trong số lục kỳ của võ lâm chăng? Ông cứ nói đến Hàn Ba Kiếm Khách, mà Hàn Ba Kiếm Khách lại là bào đệ của cha mình, thúc thúc của mình, thế là nghĩa lý gì? Cả hai vị này là chi của Hàn Ba Kiếm Khách?"

Trong ít lâu sau này, Độc Cô Thanh Tùng thường nghe nhiều nhân vật cho rằng Liệt Mã Cuồng Sanh là Hàn Ba Kiếm Khách, chàng không biết thế nào là sự thật mà tin với không tin, trước đó Liệt Mã Cuồng Sanh không hề nói gì về việc này cho chàng rõ.

Nếu sự kiện đó đúng sự thật thì Hàn Ba Kiếm Khách do Huyết Bút Tú Tài vừa đề cập đến, chắc chắn là Liệt Mã Cuồng Sanh rồi. Và nếu thế thì Liệt Mã Cuồng Sanh hiện nằm trong sự sấn sóc của hai vị này.

Độc Cô Thanh Tùng còn muốn nghe họ nói gì thêm, chàng sợ họ phát giác ra sự có mặt của mình, nên phi thân vút lên tàn cây, thu hình chờ.

Giọng người già nua tiếp nối, sau một tiếng thở dài:

- Khuru lão đệ! Từ lúc gặp đại biến năm xưa, tôi tâm trí không còn linh cảm nữa. Những gì của thuở ấy tôi đều quên hết, chỉ còn mối hận với Cửu Long Thần Ma thì tôi luôn luôn ghi nhớ mãi mãi bên lòng. Cũng vì mối hận đó mà tôi đã làm cho Tử Kỳ buồn lòng, có thể bảo là trọn kiếp này, tôi không còn mặt mũi nào nhìn Tử Kỳ được nữa.

Người đó dừng một chút rồi tiếp:

- Hiện tại, võ công của Tử Kỳ bị phế huỷ hoàn toàn, điều đó làm cho tôi thêm đau đớn, cộng với cái tủi thẹn năm xưa... Lão đệ bảo tôi không nóng nảy lo âu cho hắn sao được?

Huyết Bút Tú Tài đáp:

- Phong huynh! Chúng ta còn trở lại quá khứ làm gì? Vào trường hợp của lão huynh ngày ấy, dù cho ai đi nữa cũng phải hành động như lão huynh, tức là báo cừu cho mình, thì Cửu Long Lão Ma phải nhận chịu cái việc xảy ra, hiển nhiên là phải như vậy!

Tú Tài im lặng một giây rồi tiếp:

- Huống chi, lão huynh lại không hiểu được mối tình giữa Tử Kỳ và Kim Huỳnh là con gái của Lão Ma Kim Hải thì lỗi có phải là do lão huynh đâu?

- Khuru lão đệ, ngu huynh thú thật rằng lúc đó ngu huynh cũng nghe mang máng Tử Kỳ và Kim Huỳnh yêu nhau, nhưng không tin lắm.

- À! Nếu vậy thì lão huynh đáng trách lắm! Thảo nào mà Tử Kỳ chẳng che mặt dấu tên, cải xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh, không muốn cho đời còn biết là có Hàn Ba Kiếm Khách nữa!

- Đấy, Khuru lão đệ xem, ngu huynh không khổ làm sao được!

Độc Cô Thanh Tùng rung người lên. Thật ra, chàng không thể thấu đáo cốt truyện của họ vừa nói với nhau, nhưng chàng linh cảm tất cả những sự kiện vừa được nghe có liên quan mật thiết đến chàng. Ít ra chàng cũng được hiểu rằng Liệt Mã Cuồng Sanh là thúc thúc của chàng, có cái tên là Độc Cô Tử Kỳ, tước hiệu là Hàn Ba Kiếm Khách.

Còn người mà Huyết Bút Tú Tài xưng hô là Phong huynh, người ấy là ai? Phong huynh, là Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, thân phụ của chàng chăng?

Tim chàng rộn đập lên, chàng không ngờ lại gặp phụ thân một cách đột ngột như thế này. Chàng bùi ngùi, xúc cảm quá, tự nhiên lệ trào mi mắt.

Nhưng có nên ra mặt nhận liền chăng? Chàng khó nghĩ vô cùng. Có chứng minh gì cho phép chàng nhận thân phụ đâu?

Vừa lúc đó, hai người sắp sửa đi qua dưới tàn cây cổ thụ.

Chàng nhìn xuống, bất giác lửa giận bùng lên. Hai người nào phải Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài? Họ là hai tên bang đồ già nua của Huyết Ma Bang.

Chàng toan tụt xuống hạ sát chúng, nhưng kịp nhớ lại mình cũng là một bang đồ qua bộ y phục màu đen. Mình có hoài bão dò xét Bàn Long Bảo, nếu để lộ hành tung thì mưu định bất thành, vì vậy chàng bất động.

Huyết Bút Tú Tài ngẩng mặt nhìn lên nền trời, thốt:

- Phong huynh, gần đến canh năm rồi, mình về thôi. Trời sáng bất tiện lắm.

Người kia đáp:

- Hừ! Khuru lão đệ! Biết ngày mai mình tìm được Dạ Minh Thảo không? Giờ thì đành tay không trở lại rồi!

Cả hai vượt qua tàn cây, rẽ vào một con đường ruột dê, đi tuốt.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ:

“Mình đang tìm đường, mà hai tên này dĩ nhiên là trở vào Bảo, vậy mình nên theo chúng.”

Đợi cả hai đi độ mười trượng, Độc Cô Thanh Tùng tụt xuống cội cây, len lén theo sau.

Quanh co theo con đường ruột dê ngoằn ngoèo, đi mãi một lúc, đến một sơn cốc hẹp.

Nơi đó, cỏ cao đến gối, chừng như vắng dấu chân người, nên vẻ hoang lương thấy rõ. Chàng cho là một Tử Cốc, chàng nghỉ ngai, không lẽ Bàn Long Bảo được kiến trúc tại đây?

Tuy vậy, thấy hai tên bang đồ chui vào đó, chàng chui mình theo. Đi tận đến đầu kia là cùng đường. Hai tên bang đồ vạch đám dây leo chằng chịt, phút chốc mất dạng.

Độc Cô Thanh Tùng vội nhảy mấy phát đến nơi. Chàng biết rõ, nơi đó hẳn có hang ngách hay cơ quan bí mật nào đưa vào Bàn Long Bảo.

Chàng làm y như chúng, vạch dây leo chen vào. Thì ra bên trong là một con đường khác ăn thông đến một thạch động, chàng lần theo con đường đó, dài độ bốn, năm mươi trượng. Chàng đã đến cửa động.

Cũng như đầu kia, ở đây vẫn có một bức màn dây leo che dấu. Hai tên trước đã chen vào giữa thạch động rồi.

Độc Cô Thanh Tùng ghé mắt nhìn vào trong, thấy nhà ngang dãy dọc, nhưng xếp theo hình rồng quấn khúc.

Hai tên trước đã vào sâu độ năm mươi trượng xa.

Đột nhiên, một cuộc đối thoại từ bên trong động vẳng đến:

- Đêm hôm khuya khoắc, hai người từ đâu đến, và đến đây có việc gì?
 - Bọn tôi là ngục tốt tại Thổ Lao, vì căn bệnh của lão già ấy đó mà, càng ngày càng trầm trọng, bọn tôi phải bẩm báo lên Tổng Quản mới được.
 - À! Các người muốn nói đến Liệt Mã Cuồng Đanh phải không?
 - Chứ còn ai nữa! Bọn tôi ngại rằng lão ấy không còn sống được bao lâu nữa đây.
- Cuộc đối thoại chấm dứt ở chỗ đó.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay bên trong tuy không thấy có bóng dáng lính canh, song hai tên bang đồ đi trước đã bị phát giác và cất ván.

Hai tên trước qua lọt vọng canh rồi, đến lượt Độc Cô Thanh Tùng.

Lắng nghe cuộc đàm thoại của chúng, Độc Cô Thanh Tùng tin chắc đại thúc hiện bị giam giữ tại đây, chàng cảm thương cho đại thúc chịu khổ cực tại Thổ Lao qua bao nhiêu ngày rồi, nhưng chàng lại thích thú ở chỗ tình cờ mà được biết nơi giam cầm đại thúc. Như vậy, vào Bàn Long Bảo rồi, chàng không phải phí thêm thời gian dò hỏi, chàng chỉ cần tìm xem Thổ Lao nằm về phía nào thôi.

Chàng mạnh dạn bước tới.

Từ trong chỗ đen tối, có tiếng quát hỏi khế vọng ra:

- Đứng lại!

Độc Cô Thanh Tùng không quay đầu lại, ung dung thốt:

- Tổng Quản sai đến Thổ Lao có việc cần gấp.

- Có phải về việc lão Liệt Mã Cuồng Sanh không?

Độc Cô Thanh Tùng lên giọng kể cả, chứng tỏ mình là người thân cận của Tổng Quản, uy hách hơn bọn lính canh.

- Đừng nhiều chuyện, Tổng Quản hay được mà chết cả lũ đấy.

Độc Cô Thanh Tùng đi tới, độ năm trượng, quanh qua một toà kiến trúc bằng đá, nhô bóng đen sì, chàng tưởng rằng tên trực đêm canh phòng tại đây tất ở trong ngôi nhà đá đó, nhưng chàng lưu ý nhìn không thấy ai cả. Trái lại, hai tên bang đồ đi trước thì vòng qua phía tả, nơi có dãy nhà khác cũng bằng đá.

Độc Cô Thanh Tùng theo sát, giữ khoảng cách vừa tầm mắt cho không mất hút.

Gian nhà thứ chín của dãy đó, có tiếng kêu ken két, rồi cánh cửa mở ra hai tên bang đồ chui vào, tiếng kêu ken két lại vang lên, cánh cửa đóng lại liền.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức mừng rỡ, chàng nghĩ:

“À! Thì ra Thổ Lao là chỗ này. Nơi giam cầm đại thúc. Mình sẽ liệu cách cứu thoát đại thúc mới được.”

Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng có chỗ nghi hoặc lớn về hai tên bang đồ già nua mà chàng gặp nơi ven rừng. Chàng nhận thấy cả hai đối với tên trực đêm nơi cửa động, không

phải là kẻ xa lạ, cuộc đối thoại vừa rồi chứng tỏ họ là những người rất quen thuộc nơi đây, họ là những bang đồ thực sự.

Như vậy, có thể tin lời kháo chuyện của họ nơi ven rừng không? Có thể tin rằng đó là Huyết Bút Tú Tài và Thánh Kiếm Vũ Sĩ không?

Chàng suy nghĩ rất nhiều về nghi vấn đó.

Rồi chàng lại ngờ rất có thể cả hai đúng là Huyết Bút Tú Tài và Thánh Kiếm Vũ Sĩ, cả hai giả dạng bang đồ, đột nhập vào Bàn Long Bảo, tìm cách bảo hộ Liệt Mã Cuồng Sanh, cả hai cũng như chàng, đều là những phần tử đối lập của Huyết Ma Bang, như vậy cuộc gặp gỡ đêm nay quả thật là một tấu xảo ly kỳ.

Chàng đứng sững lại trước cửa gian nhà thứ chín của dãy đó, tự thốt:

- Đại thúc! Đại thúc! Tiểu diệt đến tìm đại thúc đây!

Chàng đưa nhãn quang đảo quanh một vòng dãy thạch thất này của Bàn Long Bảo, nhận định phương hướng, lắng nghe động tĩnh, sắc diện chàng lúc đó ngưng trọng lạ thường.

Chàng đưa mắt nhìn lên nền trời, rồi nhìn ra xa xa, Đại Bàn Sơn đã lộ lộ phủ hình trong ánh dương quang, sắp sửa thu dọn màn đêm, trả lại cái sanh hoạt hằng ngày cho vạn vật.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -